

El fracàs en xifres

Xavier Gual / Escriptor i professor

Doncs què esperàvem? L'enquesta de la Fundació Jaume Bofill sobre l'estat de l'educació a Catalunya confirma el cúmul de despropòsits que s'han fet en matèria d'educació. Les seves xifres ens situen, no només a la cua d'Espanya, sinó també d'Europa. Per tant, diguem-ho sense eufemismes: això és un fracàs i una vergonya.

PER COMENÇAR, CAP GOVERN S'HA PRES seriosament la necessitat de conjugar vida laboral i familiar. Què volem, doncs, si encara avui algunes dones embarassades no se'ls renoven els contractes o directament se les acomiada? Què volem si els joves emancipats no tenen fills perquè primer és la hipoteca a quaranta anys i després la feina mileurista? Com volem que els pares puguin invertir el temps -del qual no disposen- a educar en valors les seves criatures? I què són les escoles bressol, la sisena hora o les activitats extraescolars sinó un nyap per arreglar el mal -ja crònic- del drama d'uns pares que no saben on deixar els fills? El pes de l'educació haurà de recaure en els avis cangur? Tot plegat és una acumulació de tristes històries que van a petar a l'escola. Però l'escola només és la febre que indica que la societat està malalta.

UNS PARES QUE ARRIBEN A CASA a l'hora de sopar no poden controlar si els fills fan els deures. Confonen el fet de ser pares moderns i estressats amb deixar-los fer el que vulguin i quan vulguin. I per això paguen amb capricis el temps que no els poden dedicar. Tots els pares també volen que el seu fill sigui el millor i sovint no accepten que no vulgui estudiar. I qui vol estudiar? Si han vist que els que ho han intentat traspassen la trentena i encara proven sort amb el doctorat, vivint de beques a casa els pares!

UNA DADA CLAU D'AQUEST ESTUDI és que només un 1,5% dels nens catalans de primària repeteixen -la més baixa de l'Estat-, mentre que a quart de secundària ho fan un 13,7% -la tercera més alta. Per començar, els pares no els agrada que repeteixin tan aviat i a la primària ja li és còmode espolsar-se el problema com més aviat millor. I això, al final, s'ho empassa tot la secundària, on es descobreixen uns nivells de coneixement penosos. Els professors ho veuen cada dia però amb els seus recursos i una llei massa tova se senten impotents. A més, els alumnes no els respecten en absolut i els prenen el pèl com als seus pares. Si, segons les dades, el despropòsit peta a quart d'ESO és perquè actualment els alumnes no poden repetir més d'una vegada per cicle, és a dir, si primer i segon d'ESO formen el primer cicle, un repetidor de primer d'ESO sap que, encara que no aprovi res, passarà automàticament a segon amb els famosos asteriscos a les notes. Per tant, a quart s'acumulen tots aquells que a tercer no van fer absolutament res, però que el centre considera que és millor que no perjudiquin els que pugen. Al final, molts d'aquests alumnes aconsegueixen el graduat escolar lluny del mínim exigible. I això també passa amb el batxillerat. I la bola segueix creixent, perquè a la selectivitat han d'abaixar l'exigència i els professors de la universitat ja fa temps que tenen les mans al cap. Però què volem, si estem en un país en què val més el cromó del títol que les capacitats que puguin demostrar? La solució passa perquè els governs, empreses i sindicats s'adonin que si seguim així no haurem de patir per l'extinció del burro català. I, pel que fa a l'ensenyament, cal trobar urgentment un terme mig entre la inhumana escola franquista i la paternalista escola actual.

ELS POLÍTICS CARREGUEN CADA VEGADA MÉS contra les competències dels professors, com si aquests no passessin ja prou controls. Ho fan perquè no volen perdre vots, evidentment, perquè només l'escola s'atreveix a dir als pares que el seu fill no tenen el nivell ni les ganes suficients per treure's els estudis. Així els electes han volgut dissimular la mediocritat generalitzada posant totes les facilitats perquè s'aprovi com sigui i que no abandonin, retenint-los a les aules contra la seva voluntat. La preocupació política és millorar les xifres. I llavors, si amb el tot s'hi val deixem d'estar a la cua, ens farem un altre mal favor. Fins quant?